

[N. P. Jensen.]

videre og nævne Embedsmænds Pensionering. Ifølge min Formening skulde alle herind under, for saa vidt som alle kan risikere at faa en fattig Alderdom. Nu véd jeg vel, at der her ikke bliver Tale om et Forsikringsbeløb af en saadan Størrelse, at man vilde tænke sig, at de højstgagerede Embedsmænd f. Eks. skulde leve paa den Fod, hvis de ikke selv havde opsparret nogen Kapital. Man véd, at der gennem et langt Liv dannes en vis Levefod, som man ogsaa som gammel til en vis Grad maa opretholde, for at Livet kan være taaleligt, og jeg vil da sige, at alt det, som gaar ud over den almindelige Folkeforsikring, vil jeg ikke tage i Betænkning at forlange, at Embedsstanden skulde sørge for som Selvpensionering lige til det sidste. Med andre Ord, jeg mener, at det skulde være saadan, at alle gaar ind under det, der er fælles og almindeligt, og under Forhold, hvor man enten kræver mere, eller hvor Vedkommende selv vil kunne ønske at faa mere, skal han til enhver Tid være pligtig til, hvis det er en Embedsmand, selv at tegne det supplerende, og hvis det er en Privatmand selvfølgelig at supplere det selv.

Jeg ved fuldt vel, at de Tanker, jeg her har fremsat, staar ikke i Harmoni hverken med Tanken i det Forslag, som det ærede konservative Folkeparti har fremsat, eller med det, som er Grundtanken hos den tidligere Forsikringskommission, som jeg talte om, eller med det, som er udtalt af den højtærede Indenrigsminister. Men paa den anden Side har jeg alligevel den Tro, at saa længe man bevæger sig ad de Veje, hvor man vil fremtinge den store Kapitalopsparing, nøjes med at tage en Ydelse gennem et kortere Aaremaal, saa længe man sysler med den Tanke tror jeg, det i Praksis vil vise sig at være uigennemførligt. Endnu mere uigenmedfærlig vil det utvivlsomt være, hvis man kombinerer disse Tanker med den Bagtanke, at man derigennem i første Linie skal søge at lette nogle af de Byrder, vi paa dette Omraade har i det offentlige Liv. Saa længe man ikke forlader de Veje, tror jeg ikke at Folkeforsikringstanken lader sig løse, og derfor ønsker jeg at give mit Bidrag dertil. Jeg anser det for en saa uhyre vigtig Sag, at jeg vil være med til at arbejde paa Spørgsmaalets Løsning, selv om det er ud fra det Grundprincip, som her er foreslaaet, som jeg i mangt og meget ikke kan tiltræde. Tanken er her nu en Gang, og jeg ønsker den drøftet for at faa det bedst mulige Resultat ud deraf.

Vanggaard: Medens Folkeforsikringstanken i mange Aar har haft dybe Rødder indenfor Venstres Rækker, har den hidtil kun i ringe Grad beskæftiget det konservative Folkeparti. Dette Parti har her i Salen, naar vi har haft disse Emner, Aldersrenteydelse, Alderdomsunderstøttelse til Behandling — gennem sine Ordførere sædvanlig yttret Afstandtagen overfor Forsikringstanken.

Jeg, der i en Aarrække har kæmpet for den Idé, kan derfor ikke andet end udtale min Glæde over, at ogsaa det konservative Folkeparti nu er kommet ind paa den Tanke og oven i Købet har givet den et eklatant Udslag ved at fremlægge et Forslag paa Tingets Bord. Ogsaa den højtærede Indenrigsminister kunde jo ikke undlade en venlig Bemærkning overfor det Mod, som Partiet i den Henseende havde udvist, et Mod, som jeg naturligvis maa sige, at vi i nogen Maade har savnet.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger, inden jeg nærmere kommer ind paa det, jeg agter at fremføre, fordi jeg alligevel ser med saa stor Glæde, at Isen brydes, at jeg ikke kan undlade at fremkomme med en anerkendende Bemærkning i den Anledning. Som den ærede Ordfører for mit Parti (Rahbek) fremhævede, gaar Folkeforsikringstanken jo sin Sejrsgang gennem Verden. Af de civiliserede Lande er der snart kun Danmark og Norge tilbage, som endnu ikke har gennemført den. Nu kan man jo, om man vil, sige, at det er en Reaktion, der gaar over Verden, eller at Konservatismen er hos dem, der ikke vil ind paa den Tanke, som nu synes at sejre. Dette skal jeg lade staa ved sit Værd, men jeg kan ikke andet end udtale min Glæde over denne Tankes Sejrsgang, og jeg tvivler ikke om, at den ogsaa vil slaa igennem her i Danmark. Dette, at vi nu for Alvor efter en Menneskealders Forløb kommer til at drøfte Spørgsmaalet her i Tinget paa Basis af et foreliggende Lovforslag, hilser jeg med den største Glæde.

Hvad Realiteten angaar, er alle jo enige om, at hvis vi for lang Tid tilbage var begyndt paa et Forsikringsgrundlag, vilde vi nu have staaet bedre i det og vilde ikke have de Besværligheder med Overgangen, som vi vil komme til at staa overfor, naar vi nu skal tage Tanken op og gennemføre den, efter at vi i saa omfattende Grad har udbygget vor Sociallovgivning paa et andet Princip. Jeg vil dog mene, at det ikke kan danne nogen afgørende Hindring for Tankens Gennemførelse, men det kan vel danne en Hindring for dens Gennemførelse i den